TEXT Biel Cabot
Toni Roselló

El conte d'Orient

DIBUIXOS Sebastià Ripoll

Na Laura era un patge reial. Era una de les encarregades de llegir les cartes que tots els nins i nines del món enviaven als Reis d'Orient. I, quan havia llegit les cartes es dedicava a embolicar regals. Li encantava la seva feina era molt emocionant.

Un dia de bon matí va anar a cercar una de les saques plenes de cartes i no la va trobar per enlloc. La va cercar per tota la casa i no la trobà.

Na Laura va anar a mirar el rellotge de sol que hi havia a la teulada de cals Reis i va veure que se feia tard.
Havia de trobar les cartes per que sinó molts de nins i nines aquell any es quedarien sense regals.
Un mart que vivia a la casa li va dir que de matinada havia vist qualcú que sortia amb un sac, però no havia vist bé qui era ja que ell coneixia bé tots els que treballaven i vivien a cals Reis.

Na Laura i el mart decidiren anar a cercar pel llogaret el sac ple de cartes que s'havia perdut. El primer lloc on s'aturaren va ser allà on arribaven totes les cartes destinades als reis d'Orient. Davall la porxadeta, asseguda prenent el sol hi havia una geneta que badocava. I en terra un parell de cartes adreçades als Reis d'Orient.

El Mart demanà a la geneta si havia vist qualcú que dugués un sac a l'esquena. La geneta s'aturà a pensar una mica i respongué que si que just quan ella arribava a la porxadeta hi havia una persona que pujava les escales en direcció a l'església, però no havia vist bé qui era ja que duia el sac a l'esquena i no s'havia girat en cap moment.

Quan foren a la plaça de l'església na Laura i el mart començaren a cercar i mirar darrera els arbres...,
davall els bancs..., a la porta de l'església..., a l'imatge de sant Jordi... això sí, hi tornava a haver cartes pel terra.
El mart digué a na Laura que un bon lladre estant devora una església amagaria el seu botí dins una tomba.
D'aquesta manera ningú cercaria a un lloc d'aquests. I tots dos, amb una mica de por i tremolor anaren
al cementiri...

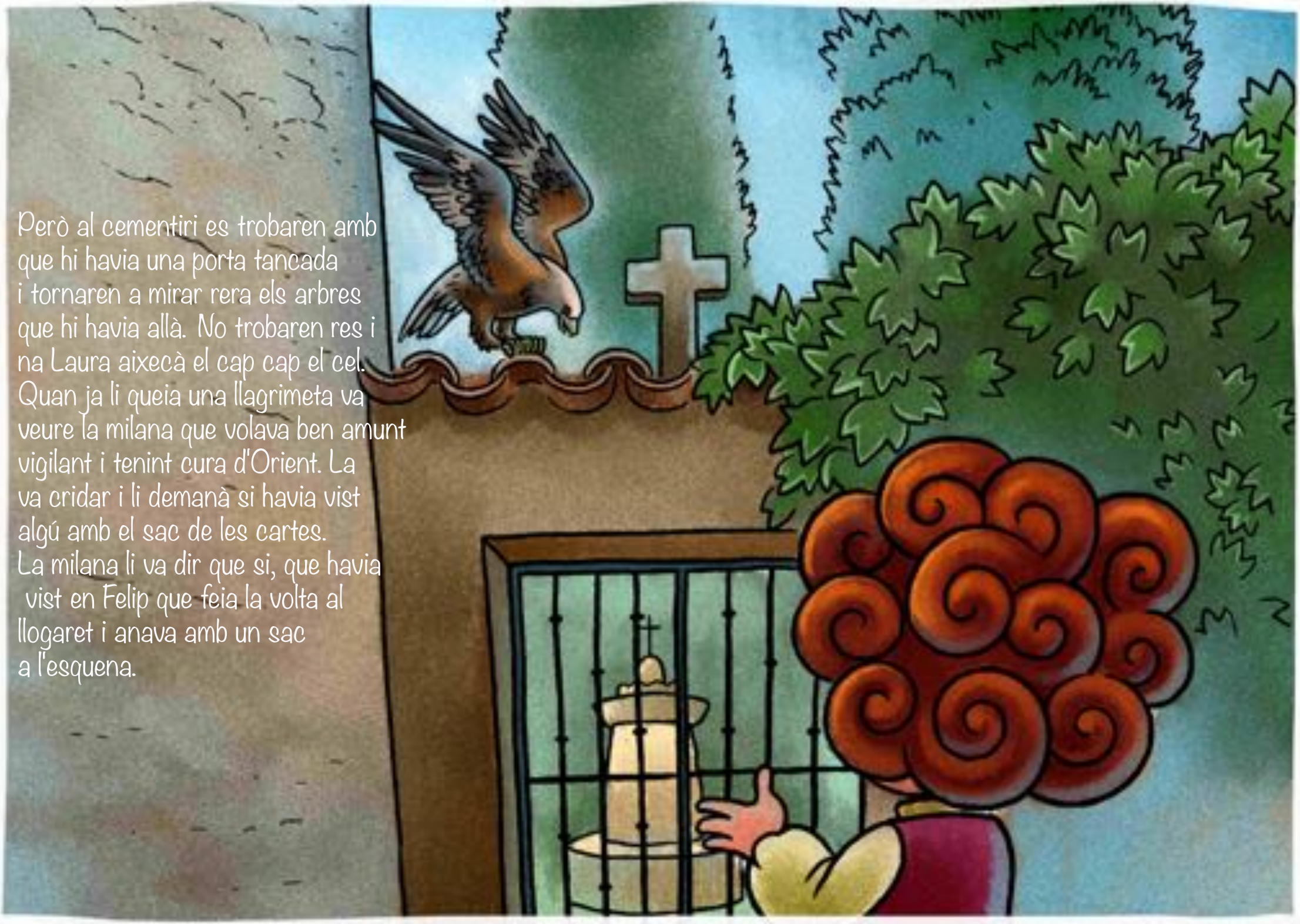
Però al cementiri es trobaren amb
que hi havia una porta tancada
i tornaren a mirar rera els arbres
que hi havia allà. No trobaren res i
na Laura aixecà el cap cap el cel.
Quan ja li queia una llagrimeta va
veure la milana que volava ben amunt
vigilant i tenint cura d'Orient. La
va cridar i li demanà si havia vist
algú amb el sac de les cartes.
La milana li va dir que si, que havia
vist en Felip que feia la volta al
llogaret i anava amb un sac
a l'esquena.

I..., qui era en Felip? Idò en Felip era un altre patge que feia feina a cal Reis. Era l'encarregat de vigilar als nins i nines que fessin bonda i així poder tenir regals el dia de Reis. També pujava els paquets als camells i acompanyava Ses Majestats Reials en la seva cavalcada de cada any.

- Quan l'aplegui!, - va exclamar tota enfadada na Laura.
- No te preocupis, segur que hi ha alguna explicació lògica per això. En Felip és molt responsable i segur que deu tenir un bon motiu per haver agafat un sac ple de cartes. - Digué el mart mentre es llepava la cua. - Anem per allà on ens ha dit la milana i meam que ha passat.

Tos dos caminaren per un carreró i tornaren a trobar una carta pel terra. Na Laura la replegà i seguiren el seu camí. Mentres tant des del cel la milana vigilava la vall d'Orient.
L'ocell els va fer un senyal dient que hi havia en Felip als rentadors.

El mart i na Laura partiren cap els rentadors. De camí es trobaren un pinsà amic seu que vivia a l'alzinar del salt des Freu.
- On anau tan exaltats?- els demanà tot preocupat el petit ocell.
- Anam a cercar en Felip que n'ha feta una de bona! - contestà el mart.
- Quan l' apleguem...! - digué na Laura.

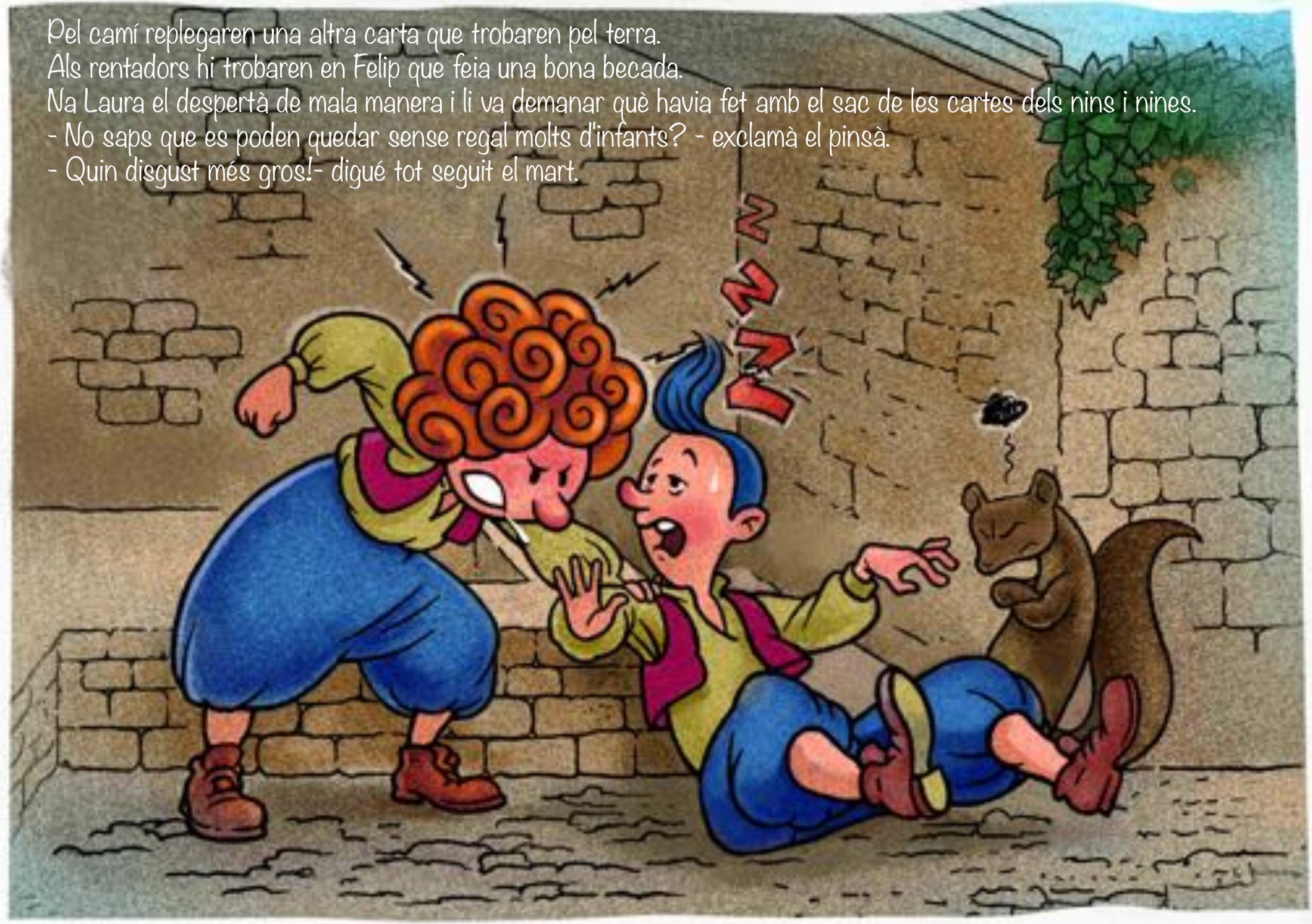
Pel camí replegaren una altra carta que trobaren pel terra.
Als rentadors hi trobaren en Felip que feia una bona becada.
Na Laura el despertà de mala manera i li va demanar què havia fet amb el sac de les cartes dels nins i nines.
- No saps que es poden quedar sense regal molts d'infants? - exclamà el pinsà.
- Quin disgust més gros!- digué tot seguit el mart.
ZZZZ

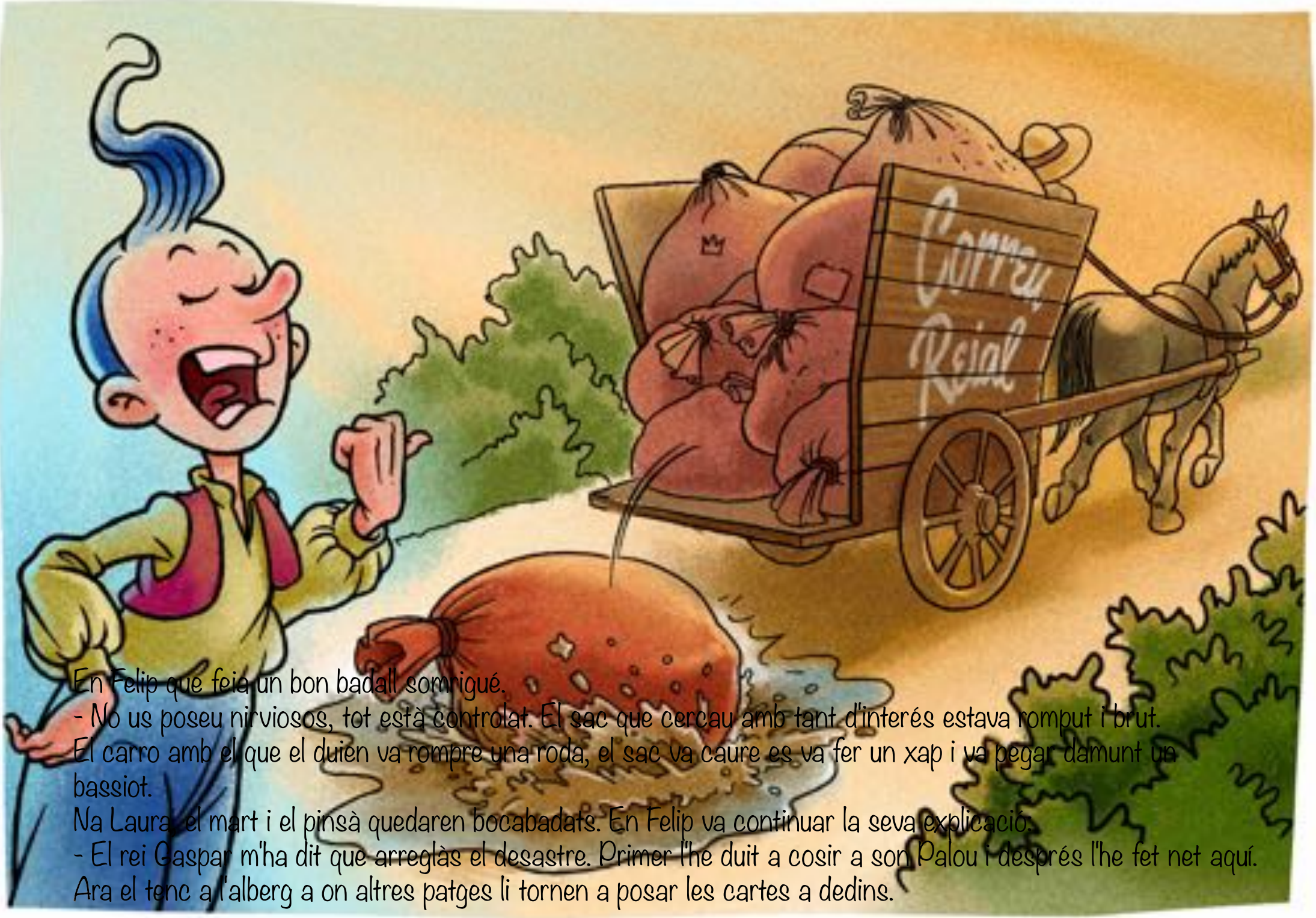

En Felip que feia un bon badall somrigué.
- No us poseu nirviosos, tot està controlat. El sac que cercau amb tant d'interés estava romput i brut.
El carro amb el que el duien va rompre una roda, el sac va caure es va fer un xap i va pegar damunt un bassiot.
Na Laura, el mart i el pinsà quedaren bocabadats. En Felip va continuar la seva explicació.
- El rei Gaspar m'ha dit que arreglàs el desastre. Primer l'he duit a cosir a son Palou i després l'he fet net aquí. Ara el tenc a l'alberg a on altres patges li tornen a posar les cartes a dedins.

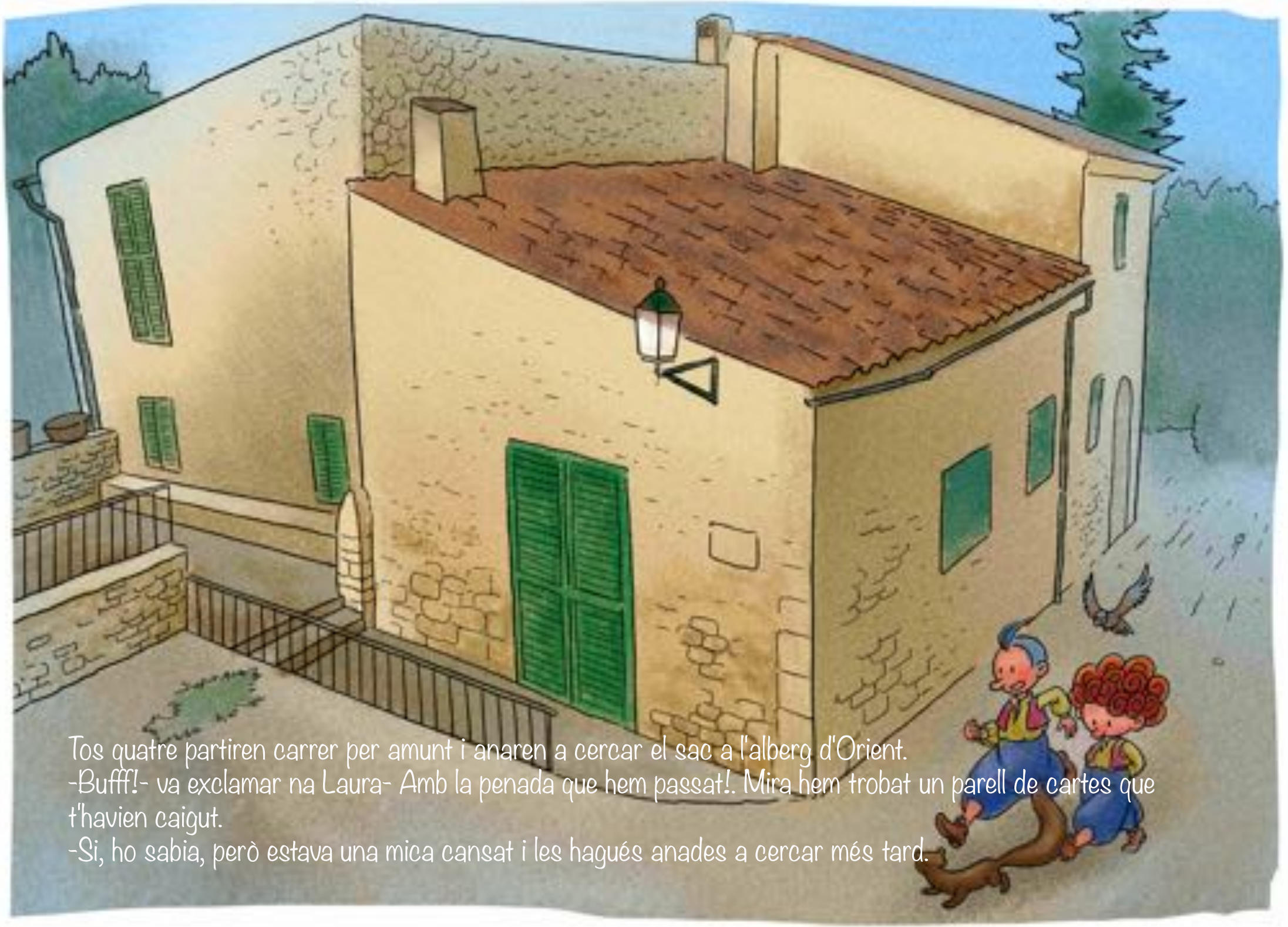

Tos quatre partiren carrer per amunt i anaren a cercar el sac a l'alberg d'Orient.
-Bufff!- va exclamar na Laura- Amb la penada que hem passat!. Mira hem trobat un parell de cartes que t'havien caigut.
-Si, ho sabia, però estava una mica cansat i les hagués anades a cercar més tard.

Na Laura i en Felip replegaren el sac i partiren tot contents cap a cal reis. El mart es quedà a prendre la fresca amb la geneta i el pinsà se'n tornà al seu alzinar. Mentres, des del cel, la milana vigilava la vall d' Orient per què no hi hagués cap denou i tots els nins i nines poguessin tenir el seu regal per a Nadal.